

[Aksel Larsen.]

lignende Erklæring vedrørende Danmark som vedrørende Holland og Belgien. En saadan Erklæring er ikke afgivet.

Naar Situationen er, som den er, og naar Statsministeren selv erkender, at den er alvorlig og vanskelig, burde man fra Regeringens Side have ført en anden Udenrigspolitik, end man har. Man burde have understøttet Bestræbelserne for inden for Folkeforbundets Rammer at tilvejebringe et Net af kollektive Sikkerhedstraktater, saaledes at enhver paa Forhaand maatte kunne indse det haabløse i at begynde en Angrebskrig.

Jeg henstiller, at Regeringen tager en saadan Politik op, at man erkender, hvorfra Faren truer, og indretter sin Udenrigspolitik derefter. Jeg ved ikke, hvorvidt det er muligt, men jeg ved, at det i hvert Fald maatte være muligt at *forsøge* paa at faa Folkeforbundsmagterne til at afgive Garantier for Danmarks nationale Ukrænkelighed, til at afgive bestemt Forsikring om, at i Tilfælde af, at Danmark udsættes for et uprovokeret Angreb, vil de komme til Hjælp.

Det er under alle Omstændigheder klart efter den Debat, der har været ført i de sidste Maaned, at der er visse Stater, der i allerhøjeste Grad vil være beredt til et Samarbejde i den Retning. Hvad Stormagterne angaar, tror jeg, det maa dreje sig om England, Frankrig og Sovjetunionen — jeg vil minde om, at Sovjetunionen er den eneste Stormagt, der foruden Tyskland har alvorlige Interesser i Østersøen. Endnu mere nærliggende forekommer mig et Samarbejde med de øvrige skandinaviske Stater, især Sverige og Norge. Der synes at have været Tilløb til et saadant Samarbejde fra Regeringens Side — ellers vilde Talerne paa „Nordens Dag“ og det intime Samarbejde mellem Sveriges, Norges og Danmarks Regeringer være en Meningsløshed —, men det forekommer mig ikke, at man har gjort noget for at naa til praktiske og effektive Resultater.

Efter dette vil jeg komme ind paa noget, som har endnu større Interesse. Det er dette, at selv om disse Forudsætninger opfyldtes, selv om der skabtes et i Forhold til Mulighederne effektivt militært Værn, som i Forbindelse med en klog Udenrigspolitik og Danmarks Tilslutning til den kollektive Sikkerheds System kunde værne Landet mod Angreb udefra, saa vilde et saadant militært Beredskab dog være en Fare for Landet, for Demokratiet og for

Arbejderklassen, hvis ikke Hæren blev demokratiseret.

Man har her diskuteret, om end ikke særlig indgaaende, hvorvidt Socialdemokratiet har svinget fra før til nu. Det forekommer mig, at det behøver man ikke at diskutere, for det er jo en Kendsgerning, og det er mig fuldkommen ufatteligt, at de Herrer Socialdemokrater vil forsøge at benægte det.

Det ærede Medlem Hr. J. P. Larsen har oven i Købet staaet her og hævdet, at Socialdemokratiet altid har været af den Anskuelse, at et Land ikke, heller ikke vort, kan undvære militære Magtmidler. Jeg kan ikke begribe, at det ærede Medlem vil fremsætte saadanne vitterligt urigtige Udtalelser. Jeg staaer her med „Haandbog for Socialdemokratiet vedrørende politiske Sagers Behandling“, udarbejdet af L. Rasmussen i 1913. Heri findes en Redegørelse for Socialdemokratiets Stilling til Militærspørgsmaalet, derunder det Forslag, K. M. Klausen, tror jeg det var, stillede paa Rigsdagen i 1910. Der findes i hele dette Forslag — det har 10 Paragraffer — ikke et Ord om militære Magtmidler. Fuldkommen Afrustning, Værnepligten ophæves, Officererne sendes hjem paa Pension, Kaserneerne sælges, og de militære Anlæg sløjfes. Vi skulde overhovedet ikke have nogen Art af Militær.

Naar man har haft den Stilling, skal man lade være at forsøge at lade, som om man ikke har haft den. Man skal ikke alene lade være, fordi det er dumt at optræde saadan, men man skal ogsaa lade være af praktiske politiske Grunde. Hvis man har ændret sin Stilling og som Betingelse for at kunne lave Politik efter de nye Synspunkter ønsker, at Masserne, som har baaret Socialdemokratiet frem, skal gaa med, skal man lade være med at fortælle noget, disse Masser ved er Løgn. Man har ingen Chance for at dreje dem, hvis man stadig væk i Agitationen udadtil siger: vi er de samme, vi har ikke forandret os, naar man *har* forandret sig.

Jeg kan her henvise til Forsvarsministerens lille Pjece, som kom for nogle Aar siden, „Afrust vort Land“, hvor han udtrykkelig erklærer, at en hvilken som helst Art Militærberedskab er en Fare for Danmark, og at kun ved at lade Grænserne ligge ganske aabne har vi nogen Chance for at slippe levende over en kommende Krig. Jeg kan ogsaa henvise til den Debat, der har været ført om Folkeforbundet. Man kommer nu fra Regeringens Side og motiverer Forslaget